

Tur i oturen!

Vi skulle lyssnat bättre på vår Herre! För det var nog så att han försökte säga till oss, den där lördagen, att vi skulle stanna hemma.

Det började med att Klas "baraskullemonterapådefräckabackspeglarna" på sin nya MS1600. Det strulade såklart och plötsligt insåg vi att Stefan nog stod och väntade på överenskommet ställe. Så vi gav oss iväg, sent som vanligt, utan "defräckabackspeglarna" med siktet på Yamahacentret för att hämta upp Monika.

Äntligen klara – fulltankat och klart vid Yamahacenter i Mölndal. Vad vi gjorde där? Jo hämtade Monika och Suzy på jobbet.

Planen för dagen var att först köra en sväng, Klas skulle inviga sin 3 dagar gamla MS1600, min MS1500 var ju redan gammal, ...3 veckor sedan inköp! Därefter var tanken att vi skulle hem till oss och grilla en bit och med sannolikhet gränsande till visshet även häva en eller annan pilsner.

Vi kom inte längre än precis söder om Kallebäcksmotet när jag i backspegeln ser att Klas sackar. Jaha, det var det han försökte säga när han vinkade på mig strax innan vi körde på motorvägen...bensinstopp! Och där puttrar Stefan vidare, nu kommer han bli nervös!

Mycket riktigt, under tiden jag skjutsade Klas till närmsta bensinstation kändes det som jag hade en bisvärm i fickan, mobilen ringde och ringde! Väl framme fick vi tag på Stefan och lugnat honom med att inget hänt, annat är att vi klatrat till det lite, vi kommer alldeles snart!

Så, till slut, bra sena, möter vi Monika, Stefan och Suzy och bestämmer oss för att snabbt åka till Rävlanda och fika, Monika är hungrig!

Stefan tar täten, Klas hänger på och jag ligger i mitten med Monika och Suzy efter. Vi kör söderut, till Lindome och hamnar efter härliga kringelikrokvägar på 156an. Vid Statoil tar vi av mot Rävlanda och jag njuter av den nylagda asfalten, de höstiga dofterna och mustiga färgerna. Livet är härligt, och fikan hägrar. Monika ska snart få sin macka!

Plötsligt står de still framför mig! En bil gör en oväntad och snabb vänstersväng! Allt jag lärt mig på bromsträningen på Torslanda flygfält för sju år sedan är som bortblåst! Allt för många år på min gamla 800a med usla trumbromsar bak, har tydligen förvandlat min högerfot till bly. Jag nyper och stampar för allt jag är värd och får världens sladd! Självklart går jag omkull!

Jag faller åt vänster, och glider framåt med ansiktet neråt och tänker "Hoppas det inte kommer en bil i mötande fil för då blir jag mos". Hogen glider bredvid mig. När jag sätter mig upp, bredvid min hoj, ser jag att Klas och hans nya, fina MS står långt ute i diket, säkert tio meter från mig.

Tydligt har min hoj glidit på Klas hoj och puttats ut både den och honom i grönsakerna. Det var en rejäl smäll för bakhjulet var intryckt och växellådan hade också fått sig en kyss!

Min hoj ser också tämligen trasig ut och min vänsterarm gör ont! Dessutom hör jag inget eftersom jag har öronproppar. Jag får hjälp med att ta av hjälmen.

Vi var nog ganska snurriga, jag och Klas, de här första minuterna. Det var tur att vi hade tre mycket rediga och omtänksamma personer som tog hand om oss. Suzy, som visst varit FN-befäl i Bosnien, tog kommandot vad gällde myndighetskontakt, och det tog inte särskilt lång tid innan vi hörde sirener och snart stod tre rara brandmän lutade över mig och frågade hur jag mådde.

Det var ju inte så farligt tyckte jag, ont i armen bara, och lite allmänt blåslagen, men inte så mycket mer. Men de envisades ändå med att kränga på mig en stödkrage. Strax därefter kom två ambulanser, men eftersom Klas inte skadat sig, förutom en öm tå, åkte den ena direkt och den andra tog hand om mig.

Klas och jag åkte iväg med ambulansen och lämnade våra havererade hojar på plats. Stefan, Monika och Suzy stannade på plats och väntade på bärgning.

Bärgaren på plats. Efter bara ett par dagar visste vi att båda hojarna blivit skrot. Klas hoj såg annars reparabel ut...

Vi hamnade på Mölndals sjukhus, och säga vad man vill om sjukvården i Sverige, men när man är riktigt sjuk eller skadad så tycker i alla fall jag att den funkar bra! Alla var jättegulliga och tog hand om mig på bästa tänkbara sätt. Snart konstaterades handledsbrott och att jag skulle opereras dagen efter. Smärtan i tummen och knät var inget allvarligt, det skulle gå över av sig självt.

När jag nu sitter och knackar ner dessa rader är armen fortfarande i paket. Jag är jätteglad att allt gick så bra, det kunde ju blivit så mycket värre!

Några saker är helt klara för mig idag;

1. jag ska aldrig köra utan mina tjocka skinnbrallor, med kevlarnäskydd. Med tanke på hur svullet och blåslaget mitt vänsterknä var dagen efter olyckan vill jag inte ens tänka på hur det sett ut om jag haft mina tunna skinnjeans.
2. jag ska aldrig mer köra med öppen hjälm. Mitt visir blev helt uppskrapat och jag hade tur som inte skadade munnen. Nästa hjälm blir en öppningsbar integral!
3. jag ska träna på att bromsa med nästa nya hoj

Försäkringsbolaget, Bilsport och MC var snabba med bedömning och både Klas och jag blev nöjda med dealen. Klas har redan köpt en ny MS och jag ska börja se mig om, så fort min arm är fri! Jag vill passa på att tacka Stefan, Monika och Suzy för allt stöd den där lördagen. Utan er hade allt känts mycket jobbigare! Hoppas vi snart hittar en ny kväll, ölen väntar fortfarande i kylen!